

บทความวิจัย

มาตรการทางกฎหมายในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตำบลลีเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี*

Legal Measures for Ecotourism Management by Leeled Sub - District Administrative Organization, Phunphin District, Surat Thani Province

พงศกร ถิ่นเขาต่อ¹

Pongsagorn Thinkhotor²

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

272 หมู่ที่ 9 ตำบลขุนทะเล อำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100

Faculty of Law, Suratthani Rajabhat University,

272 Moo 9, Surat-Nasan Road, Khun Taleay, Subdistrict, Mueang Surat

Thani District Surat Thani Province 84100

*Corresponding author E-mail: pongsagorn1977@gmail.com

*บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิจัย เรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตำบลลีเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี, พ.ศ. 2563.

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พงศกร ถิ่นเขาต่อ อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.

² Assistant professor Pongsagorn Thinkhotor Faculty of Law Suratthani Rajabhat University

ธัญญาภัส ทองมุสิที³

Thanyaphat Thongmusit⁴

คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

272 หมู่ที่ 9 ตำบลขุนทะเล อำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84100

Faculty of Law, Suratthani Rajabhat University, 272 Moo 9, Khun Thale

Subdistrict, Suratthani Mueang District, Surat Thani Province 84100

E-mail: ohlaw2526@gmail.com

วันที่รับบทความ: 26 พฤศจิกายน 2564 แก้ไขบทความ: 18 มกราคม 2565

วันที่ตอบรับ: 6 มิถุนายน 2565 วันที่เผยแพร่: 8 ธันวาคม 2565

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธัญญาภัส ทองมุสิที อาจารย์ประจำคณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

⁴ Assistant Professor Dr.Thanyaphat Thongmusit Lecturer in Law, Faculty of Law, Suratthani Rajabhat University

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา แนวคิด มาตรการทางกฎหมาย จัดทำ มาตรการทางกฎหมายในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยองค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นตำบลลีเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพใช้การ วิจัยเอกสาร การสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ในการส่งเสริมการ ท่องเที่ยวตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจาย พ.ศ. 2542 และ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมี อำนาจหน้าที่ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ แต่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยัง ประสบปัญหาในการจัดการกล่าวคือ ปัญหาการใช้กฎหมายหลายฉบับในการจัดการ แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศทำให้หน่วยงานที่รับผิดชอบขาดความชัดเจนในเรื่องของอำนาจ หน้าที่ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ปัญหาในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ปัญหาทางงบประมาณในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศไม่เพียงพอ และปัญหา การแพร่ระบาดของโรคไวรัสโคโรนา (โควิด-19)

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ 1) จัดทำกฎหมายเฉพาะให้อำนาจแก่องค์กรปกครองส่วน ท้องถิ่นและทำความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิง นิเวศเพื่อกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบที่ชัดเจน 2) องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควร ประสานความร่วมมือกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มี ผลบังคับใช้กับผู้กระทำความผิด 3) ควรได้รับเงินสนับสนุนจากหน่วยงานหลาย ๆ ภาค ส่วนอย่างต่อเนื่องเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้คงอยู่ต่อไป 4) หน่วยงานทุกภาค ส่วนในพื้นที่รับผิดชอบควรหามาตรการในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวรูปแบบใหม่จาก สถานการณ์โควิด-19 และสร้างการรับรู้โดยการมีส่วนร่วมของชุมชนท้องถิ่น

คำสำคัญ: มาตรการทางกฎหมาย, การจัดการ, แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ, องค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น

ABSTRACT

The research aims to study concepts and legal measures and introduce legal measures for ecotourism management by Leeled Sub-District Administrative Organization, Phunphin District, Surat Thani Province. The research adopted qualitative research approach using the documents and interviews as a research tool.

The study found that a local government organization had a duty to promote its tourism according to the Determining Plans and Process of Decentralization to Local Government Organization Act, B.E. 2542 (1999) and the Constitution of the Kingdom of Thailand, B.E. 2560 (2017). According to the act and constitution, the local government organizations have the authorities and powers to manage their ecotourism. However, the local governments organizations encountered perennial problems of management including problem of using numerous laws leading to ambiguity of authorities and powers for managing the ecotourism, problem of managing ecotourism, problem of insufficient budget for ecotourism management and problem of coronavirus (COVID-19).

The author offers the following suggestions. 1) A specific law should be introduced to empower a local administrative organization and all relevant agencies should be collaborated in the management of ecotourism to define clear duties and responsibilities. 2) A local administrative organization should cooperate with relevant organizations in the ecotourism management and enforce the law against offenders. 3) Relevant government agencies should provide the ongoing fund to promote sustainable ecotourism. 4) All local agencies in the area should find new

measures to manage tourist attractions during the Covid-19 situation and create awareness through the participation of local communities.

Keywords: Legal Measures, Management, Ecotourism, Local Government Organization

1. ความนำ

การท่องเที่ยวของประเทศไทยได้เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว องค์ประกอบที่สำคัญของการท่องเที่ยว คือ การสนับสนุนจากรัฐบาล ความร่วมมือของผู้ประกอบการเอกชน และประชาชนในท้องถิ่น ปี พ.ศ. 2563 การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ให้การส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างเป็นรูปธรรมโดยการนำเสนอสินค้าและบริการในชุมชนที่มีความเป็นเอกลักษณ์ไทย การเน้นให้ชุมชนและนักท่องเที่ยวมีความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อมตลอดจนการนำสินค้าในชุมชนให้นักท่องเที่ยวได้ใช้จ่ายเพื่อเพิ่มรายได้ให้ชุมชน รวมทั้งสนับสนุนการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศให้เพิ่มมากขึ้น เพื่อเป็นการกระจายรายได้ออกสู่ทุกภูมิภาค ทำให้เกิดผลดีต่อการท่องเที่ยวของประเทศเป็นอย่างมากโดยเฉพาะเมืองต่าง ๆ ในแต่ละภูมิภาคซึ่งมีทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มีจุดเด่นเป็นที่ดึงดูดความสนใจของนักท่องเที่ยวได้หลากหลายและแตกต่างกันไป⁵

การท่องเที่ยวเชิงนิเวศเป็นการท่องเที่ยวเพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การเปิดโอกาสในการสร้างรายได้ให้กับชุมชนในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ เป็นการท่องเที่ยวแบบผจญภัยที่นักท่องเที่ยวสามารถเข้าไปสัมผัสกับธรรมชาติได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้นักท่องเที่ยวยังได้ศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับสถานที่ที่ไปเยือน ปัจจุบันปัญหาด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เช่น ป่าไม้ การลักลอบล่า

⁵ ฟาพิไล ทวีสินโสภณ และกิตติศักดิ์ ทวีสินโสภณ, *แนวทางการฟื้นฟูมรดกทางวัฒนธรรมตำนานเมืองเก่า เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงประวัติศาสตร์ของหมู่บ้านหงส์ตารัง จังหวัดตรัง*, (ตรัง: วิทยาลัยการโรงแรม และการท่องเที่ยว มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตตรัง, 2561), 22.

สัตว์ป่า และจำนวนนักท่องเที่ยวที่เพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิดความตื่นตัวและให้ความสนใจเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ซึ่งแนวโน้ม 2 ประการนี้ทำให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ขึ้น⁶

องค์การบริหารส่วนตำบลลีเล็ด ตั้งอยู่ที่ตำบลลีเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานีมีพื้นที่ประมาณ 17,266 ไร่ ประกอบไปด้วยหมู่บ้าน จำนวน 8 หมู่บ้าน คือ บ้านบางใหญ่ ฝั่งขวามือคลองรางบ้านบางใหญ่ ฝั่งซ้ายบ้านห้วยทรัพย์ บ้านบางพลา บ้านบางโน้น บ้านคลองอก และบ้านบางทิ้ง สภาพทั่วไปของตำบลลีเล็ดจะเป็นที่ราบลุ่ม มีแม่น้ำไหลผ่าน และบางส่วนอยู่ติดกับทะเล ป่าชายเลน มีน้ำเค็มท่วมถึง เป็นพื้นที่ที่มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ ประชากรประกอบอาชีพทำสวนมะพร้าว ทำประมงพื้นบ้าน ทำนาทุ่งมีศาสนสถานเป็นวัด จำนวน 3 แห่ง ได้แก่ วัดบางใหญ่ วัดบางพลา วัดตรีธาราราม สำนักสงฆ์ จำนวน 2 แห่ง ได้แก่ สำนักสงฆ์คลองกอ และ สำนักสงฆ์บางบุตร ปัจจุบันลีเล็ดเป็นตำบลที่มีความเจริญมากขึ้น การท่องเที่ยวในตำบลลีเล็ด เกิดจากความร่วมมือร่วมใจของชุมชนในการที่จะพัฒนาให้ชุมชนเป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เกี่ยวกับการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ซึ่งประกอบไปด้วย ป่าชายเลน โบราณสถานชุมชนและวิถีชีวิตในการประกอบอาชีพทำมาหากินที่สอดคล้องกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างลงตัว จุดประสงค์หลักของกลุ่มเพื่อให้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการพัฒนาชุมชน ให้มีความเข้มแข็งสามารถรวมกลุ่มทำงานและผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการท่องเที่ยวจะกลับสู่ชุมชนอย่างเป็นรูปธรรมมากที่สุด

⁶ อุทิศ สังข์รัตน์ และธเนศ ทวีบุรุษ, *การจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศตามอัตลักษณ์และวิถีชุมชนในเขตพื้นที่แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศพื้นที่ภาคใต้*, (สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2558), 16-17.

ตลอดจนใช้การท่องเที่ยวเป็นเครื่องมือในการส่งเสริมให้ชุมชนเกิดจิตสำนึกต่อการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของตนเอง ให้คงอยู่อย่างยั่งยืนตลอดไป⁷

ความสำคัญของการท่องเที่ยวที่มีผลต่อการพัฒนาประเทศทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม และการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ตำบลลีเล็ดที่มีส่วนช่วยการพัฒนาท้องถิ่นพัฒนาชุมชน และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้คงมีอยู่ต่อไป ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาเรื่อง มาตรการทางกฎหมายในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตำบลลีเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ผลการวิจัยจะนำไปสู่การสร้างมาตรการทางกฎหมายในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวในตำบลลีเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศที่มีความยั่งยืนต่อไป

2. มาตรการทางกฎหมายในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

การจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายกำหนดดูแลพื้นที่สาธารณะ คุ่มครองดูแลบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การประกอบอาชีพของราษฎรตลอดถึงสาธารณูปโภค ส่งเสริมอุตสาหกรรมในครอบครัว คุ่มครองดูแลและรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณสมบัติของแผ่นดิน พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น⁸ พ.ศ. 2542 มีอำนาจหน้าที่ในการจัดบริการสาธารณะ จัดทำแผนในการพัฒนาท้องถิ่น การประกอบอาชีพ การส่งเสริมการท่องเที่ยว คุ่มครองดูแลความปลอดภัย

⁷ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตำบล ลีเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี, <https://www.LEELED.go.th> (สืบค้นเมื่อวันที่ 20 สิงหาคม 2564).

⁸ พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537, มาตรา 23.

ในชีวิตและทรัพย์สิน และกิจการต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อประโยชน์ของชุมชนในท้องถิ่น⁹ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 กำหนดบทบาทและหน้าที่ของการปกครองส่วนท้องถิ่น การจัดทำบริการสาธารณะและกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน และการกำกับดูแลองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นหรือประโยชน์ของประเทศเป็นส่วนรวม¹⁰

กฎหมายที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการถ่ายโอนภารกิจให้มีอำนาจและหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนด นับว่ามีความสำคัญต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในการควบคุมดูแลแหล่งท่องเที่ยว เพื่อให้แหล่งท่องเที่ยวนั้นได้รับความคุ้มครองดูแลตามกฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ กฎหมายการจัดแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศมีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกระทำการบางอย่างในแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญทางธรรมชาติ การควบคุมและสนับสนุนในพื้นที่ท่องเที่ยวเชิงนิเวศ บทลงโทษในกรณีที่มีการฝ่าฝืน การมีส่วนร่วมของประชาชนในการจัดการสิ่งแวดล้อม กฎหมายที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใช้ควบคุมดูแลแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ได้แก่ พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 และแก้ไขเพิ่มเติมในปี พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2559 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558 โดยกฎหมายที่ได้รับการถ่ายโอนนี้ได้ใช้เป็นแนวทางในการบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวในพื้นที่ เช่น การรักษาพื้นที่แหล่งน้ำ การสงวนรักษาสภาพป่าชายเลน สภาพความอุดมสมบูรณ์ของชีวภาพและพันธุ์

⁹ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542, มาตรา 17.

¹⁰ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560, มาตรา 250.

พืชในป่าชายเลน การถูกบุกรุกบกรบจากมนุษย์ และการสงวนสัตว์ป่าและสัตว์น้ำทางทะเลชายฝั่ง รวมทั้งทรัพยากรสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ภายในแหล่งท่องเที่ยว เพื่อการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้ยั่งยืนต่อไป เป็นต้น

3. มาตรการทางกฎหมายในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตำบลลิเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี อย่างยั่งยืน

กฎหมายที่ได้รับการถ่ายโอนภารกิจขององค์การบริหารส่วนตำบลลิเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้นำมาจัดทำแผนยุทธศาสตร์การพัฒน้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตำบลลิเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เพื่อสร้างเศรษฐกิจให้เติบโตสมดุล การมีน้ำ อุดมภาค บริโภคทั่วถึง การคมนาคมเดินทางที่สะดวก โครงสร้างพื้นฐานมั่นคง ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี สังคมสันติสุข โดยบริหารจัดการตามหลักธรรมาภิบาล (Good Governance) ประชาชนทุกเพศ วัย มีสุขภาพดี และสิ่งแวดล้อมไม่เป็นพิษ อนุรักษ์ต้นน้ำ ทะเลป่าชายเลน ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ยุทธศาสตร์การพัฒนา ด้านการบริหารจัดการท่องเที่ยวของตำบลลิเล็ด ได้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยวในตำบลให้เป็นที่รู้จักแพร่หลายทั่วไป การสร้างจุดเด่นให้นักเรียน นักศึกษาสนใจ ตระหนักถึงความสำคัญในการท่องเที่ยว การอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมควบคู่ไปกับการเรียนรู้เชิงนิเวศน์ ทั้งนี้ การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมให้สมบูรณ์ เพื่อให้นักท่องเที่ยวกลับมาท่องเที่ยวอีกครั้ง โดยมีการส่งเสริมและรณรงค์ประชาสัมพันธ์ การก่อสร้างศาลา จุดชมวิว พิพิธภัณฑ์ ศูนย์ศึกษาธรรมชาติและแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์ป่าชายเลน เพื่อยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยวทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมไม่โดนทำลาย เพิ่มพื้นที่สีเขียว และปริมาณสัตว์น้ำให้มีสภาพที่อุดมสมบูรณ์อย่างยั่งยืน

หลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Sustainable Development) นั้นเป็นการเปิดโอกาสให้มีการใช้ประโยชน์ในทรัพยากรธรรมชาติ โดยคำนึงถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยอาศัยอำนาจหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและการมีส่วนร่วมของชุมชนในท้องถิ่น ตลอดจนนักท่องเที่ยวและผู้ประกอบการ ดังนั้น

มาตรการทางกฎหมายในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตำบลลีเล็ด อำเภอบึงสามพัน จังหวัดสุราษฎร์ธานี อย่างยั่งยืนที่ดำเนินการอยู่ คือ การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง เพื่อมิให้ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมถูกทำลาย เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยังไม่มีกฎหมายที่ใช้ลงโทษผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้โดยตรง คงมีแต่การดูแลควบคุมและให้ความคุ้มครองในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอันเกิดจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อป้องกันมิให้มีการถูกทำลายจากการกระทำของมนุษย์¹¹ การบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง มีดังนี้

พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2562 เป็นกฎหมายที่ควบคุมการทำ “ไม้หวงห้าม” และการเก็บหา “ของป่าหวงห้าม” การเก็บค่าภาคหลวง การแปรรูปไม้ การนำไม้หรือของป่าเคลื่อนที่และการประทับตราไม้ การทำไม้หวงห้าม และการเก็บของป่าจะต้องได้รับอนุญาตและจะต้องจ่ายค่าภาคหลวง ยกเว้นในกรณีที่เป็น การตัดโดยเจ้าพนักงานเพื่อการบำรุงรักษาป่า การค้นคว้า หรือการทดลองในทางวิชาการ และเป็นกรณีที่เป็นการเก็บเศษไม้ ปลายไม้ที่ล้มขอนนอนไพร อันมีลักษณะเป็นไม้พิน ซึ่งไม่ใช่ไม้สักหรือไม้หวงห้ามพิเศษ การให้ความความดูแลคุ้มครองรักษาทรัพยากรธรรมชาติ มาตรา 54 บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดก่อสร้าง แผ้วถาง หรือเผาป่า หรือ กระทำด้วยประการ ใด ๆ อันเป็นการทำลายป่า หรือเข้ายึดถือหรือครอบครองป่าเพื่อตนเองหรือผู้อื่น เว้นแต่ จะกระทำภายในเขตที่ได้ มาตรา 72 ตรี ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 54 ต้อง ระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติฉบับนี้ มีอำนาจแก่รัฐบาลในการออกพระราชกฤษฎีกากำหนดบริเวณ ที่ดิน “ที่มีสภาพธรรมชาติเป็นที่น่าสนใจ” ให้คงอยู่เพื่อประโยชน์แก่การศึกษาและ รื่นรมย์ของประชาชนให้เป็น “อุทยานแห่งชาติ” มาตรา 16 ห้ามการกระทำต่าง ๆ ในเขต

¹¹ สุรชาติ พิธีศรี, “มาตรการทางกฎหมายในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ,” (วิทยานิพนธ์ นิติศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549), 118.

อุทยานแห่งชาติ ได้แก่ ยึดถือหรือครอบครองที่ดิน แคว้งถาง หรือเผาป่า การเก็บหาของป่า การทำให้เสื่อมสภาพป่าไม้ หรือการทำอันตรายแก่สัตว์ การทำให้เสื่อมสภาพแก่ดิน หิน กรวด หรือทราย การเปลี่ยนแปลงทางน้ำ หรือทำให้น้ำในลำน้ำ ลำห้วย หนอง บึง ท่วมตัน หรือเหือดแห้ง การปิดหรือทำให้กีดขวางแก่ทางน้ำหรือทางบก เก็บหานำออกไป ทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตราย หรือทำให้เสื่อมสภาพซึ่งกล้วยไม้ น้ำผึ้ง ครั้ง ถ่านไม้ เปลือกไม้ หรือมูลค้างคาว หรือทำด้วยประการใด ๆ ให้เป็นอันตรายแก่ดอกไม้ ใบไม้ หรือผลไม้ นำยานพาหนะเข้าออก หรือซบชียนพาหนะในทางที่มีได้จัดไว้เพื่อการนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่

พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พ.ศ. 2507 และแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2559 กำหนดให้เขตป่าสงวนแห่งชาติห้ามมิให้บุคคลใดยึดถือ ครอบครองทำประโยชน์ หรืออาศัยในที่ดินก่อสร้าง แคว้งถาง เผาป่า ทำไม้ เก็บหาของป่า หรือกระทำให้ด้วยประการใด ๆ อันเป็นการเสื่อมเสียแก่สภาพป่าสงวนแห่งชาติ เว้นแต่เป็นการทำไม้หรือเก็บหาของป่าที่ได้รับใบอนุญาตจากพนักงาน เจ้าหน้าที่ หรือเป็นการเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยโดยได้รับอนุญาตจากอธิบดีตามมาตรา 16 มาตรา 16 ทวิ หรือมาตรา 16 ตรี หรือเป็นการทำไม้หวงห้ามหรือเก็บหาของป่าตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ การเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติอาจกระทำได้โดยได้รับอนุญาตตามมาตรา 16 มาตรา 16 ทวิ และมาตรา 16 ตรี ตามมาตรา 16 อธิบดีโดยอนุมัติรัฐมนตรีมีอำนาจอนุญาตให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดเข้าทำประโยชน์หรืออยู่อาศัยในเขตป่าสงวนแห่งชาติได้คราวละไม่น้อยกว่า 5 ปี แต่ไม่เกิน 30 ปี

พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2562 มาตรา 12 กฎหมายนี้ ออกมาใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2503 เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า และเร่งรัดการขยายพันธุ์สัตว์ป่าควบคู่กัน ไปรวมทั้งการควบคุมอนุสัญญาว่าด้วยการค้าพืชและสัตว์ป่าที่ใกล้จะสูญพันธุ์ มาตรา 33 ให้อำนาจแก่คณะรัฐมนตรีในการออกพระราชกฤษฎีกาเพื่อกำหนดให้บริเวณที่ดินแห่งใดแห่งหนึ่งเป็น “เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า” ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า ห้ามมิให้ผู้ใดล่าสัตว์ป่า

หรือทำอันตรายต่อรังของสัตว์ป่า ไม่ว่าจะป็นสัตว์ป่าสงวนหรือสัตว์ป่าคุ้มครองหรือไม่ เว้นแต่จะกระทำเพื่อการศึกษาหรือวิจัยทางวิชาการและได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจาก อธิบดีและโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า

พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535 แม้ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้จะไม่ได้เกี่ยวข้องกับการจัดการทรัพยากรป่าไม้โดยตรง แต่ก็มีบทบัญญัติในมาตรา 43 และ 44 ที่ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม โดยคำแนะนำของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติในการออกกฎกระทรวงกำหนดให้พื้นที่ใดพื้นที่หนึ่งที่เข้าลักษณะตามที่กำหนดให้เป็น “เขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อม” พื้นที่ที่อยู่ในข่ายที่จะประกาศเป็นเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมได้แก่ พื้นที่ที่มีลักษณะเป็นพื้นที่ต้นน้ำลำธาร หรือมีระบบนิเวศตามธรรมชาติที่แตกต่างจากพื้นที่อื่นโดยทั่วไป หรือมีระบบนิเวศตามธรรมชาติที่อาจถูกทำลายหรือได้รับผลกระทบกระเทือนจากกิจกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์ได้โดยง่าย หรือเป็นพื้นที่ที่มีคุณค่าทางธรรมชาติหรือศิลปกรรมอันควรค่าแก่การอนุรักษ์ ฉะนั้น หากพื้นที่ป่าใดเข้าลักษณะดังกล่าวก็อาจถูกประกาศเป็นเขตพื้นที่คุ้มครองสิ่งแวดล้อมได้พร้อมกันนั้น กฎหมายบัญญัติให้มีการกำหนดมาตรการควบคุมอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดินหรือกระทำกิจกรรมต่าง ๆ

เมื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่มีกฎหมายโดยตรงในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยตรงตามที่กล่าวมา องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตำบลลิเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี จึงได้วางมาตรการในการควบคุมดูแลการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยเคร่งครัดให้เจ้าหน้าที่สอดส่องดูแลแหล่งท่องเที่ยวมิให้ถูกทำลายและมีการใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน มีการสร้างจิตสำนึกให้นักท่องเที่ยว ผู้ประกอบการ ชุมชนในท้องถิ่น ช่วยกันดูแลและบำรุงรักษาแหล่งท่องเที่ยวให้คงอยู่คู่กับชุมชนต่อไป โดยให้การศึกษา ให้ความรู้ จัดทำประกาศตามแหล่งท่องเที่ยวให้เห็นถึงคุณค่าของแหล่งท่องเที่ยวที่มีความงดงามตามธรรมชาติ และการประกาศถึงบทลงโทษหากมีผู้กระทำความผิด โดยการประสาน

กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ดำเนินการตามกฎหมายนั้น ๆ การจัดเวรยามเจ้าหน้าที่และการมีส่วนร่วมของชุมชนช่วยกันดูแลให้ความคุ้มครองตามที่กฎหมายกำหนดภายใต้ขอบเขตที่กฎหมายกำหนด

4. การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตำบลลีเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี

การจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศโดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตำบลลีเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานีจะต้องคำนึงถึงความสามารถในการปกป้องสิ่งแวดล้อม สร้างความตระหนักให้กับคนในท้องถิ่น และนักท่องเที่ยวในการอนุรักษ์ธรรมชาติ และลดผลกระทบต่อธรรมชาติซึ่งการป้องกันผลกระทบจากการท่องเที่ยวต้องเป็นองค์ประกอบสำคัญของการท่องเที่ยว การฟื้นฟูแหล่งท่องเที่ยวจะต้องเป็นสิ่งที่ต้องทำอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ มีการกำหนดพื้นที่ที่ต้องปกป้องสิ่งแวดล้อมโดยผู้ประกอบการที่อยู่ในพื้นที่นั้น จะต้องเป็นผู้ร่วมรับผิดชอบร่วมกัน ส่วนมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการส่งเสริมการท่องเที่ยวในการบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย จำเป็นที่จะต้องใช้มาตรการทางกฎหมายทั้งมาตรการทางปกครองเพื่อควบคุม และบังคับให้เป็นไปตามกฎหมาย และจำเป็นต้องมีอำนาจในทางอาญาเพื่อป้องกันปราบปรามการกระทำอันเป็นความผิด และหากมีการเรียกค่าสินไหมทดแทนต้องอาศัยอำนาจบังคับทางแพ่ง เพื่อเอื้อต่อการใช้กฎหมายในการสนับสนุนกิจกรรมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในตำบลลีเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานีอย่างยั่งยืน ทั้งนี้การจัดทำมาตรการทางกฎหมายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศตสนมีส่วนร่วมชุมชนในการจัดทำมาตรการทางกฎหมายด้วยเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อชุมชน และมาตรการทางกฎหมายนั้นชุมชนสามารถปฏิบัติได้โดยปราศจากอุปสรรค และในการจัดทำมาตรการทางกฎหมายนั้นจะต้องมีข้อมูลเชิงวิชาการจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทาง เช่น ผู้เชี่ยวชาญการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศอย่างต่อเนื่องในทุกระดับและทุกมิติ เป็นต้น

ผู้วิจัยสามารถแยกประเด็นปัญหาออกได้เป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1. ปัญหาการใช้กฎหมายหลายฉบับในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ประกอบด้วย พระราชบัญญัติป่าไม้ พ.ศ. 2484 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พ.ศ. 2504 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2562 พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2559 พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติสวนป่า พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 โดยกฎหมายเหล่านั้นล้วนเป็นการระบุเกี่ยวกับการกระทำความผิดหลายบทในเรื่องของการทำลายทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมโดยมีวัตถุประสงค์ในการอนุรักษ์พื้นที่ป่าและทรัพยากรธรรมชาติมากกว่าที่จะใช้เพื่อส่งเสริมสนับสนุนการท่องเที่ยวและการส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศนั้น มีความเกี่ยวข้องกับภารกิจของรัฐหลายหน่วยงานด้วยกัน ซึ่งปรากฏว่าในแต่ละหน่วยงานรัฐนั้นต่างก็ขาดความชัดเจนในเรื่องของอำนาจหน้าที่ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศ เมื่อหน่วยงานขาดความชัดเจนด้านความรับผิดชอบแล้วก็จะเกิดการเกี่ยวกันที่จะรับผิดชอบในภารกิจนั้นหรืออาจจะกลายเป็นการแย่งงานกันทำ

2. ปัญหาในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศของพื้นที่ตำบลลิเล็ด อำเภอบุพผิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี แม้ว่าจะมีพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้มีการกระจายอำนาจหน้าที่ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมวด 2 มาตรา 16 มีอำนาจหน้าที่ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศและรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 หมวดที่ 14 มาตรา 249 กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามหลักแห่งการปกครองตนเองตามเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นโดยคำนึงถึงเจตนารมณ์ของประชาชนในท้องถิ่นและความสามารถในการปกครองตนเองในด้านรายได้ จำนวนและความหนาแน่นของประชากร และพื้นที่ที่ต้องรับผิดชอบ มาตรา 250 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจดูแลและจัดทำบริการสาธารณะ และกิจกรรมสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริม และสนับสนุนการจัด

การศึกษาให้แก่ประชาชนในท้องถิ่น แต่ในทางปฏิบัติแล้วการจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ดังกล่าวนั้นกลับมีหลายหน่วยงานเข้ามาจัดการการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ บางครั้งอาจก่อให้เกิดขาดการบูรณาการระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการจัดการท่องเที่ยว ความเป็นอันหนึ่งอันหนึ่งเดียวกัน เป็นต้นว่า การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย กรมส่งเสริมวัฒนธรรม กระทรวงวัฒนธรรม สำนักงานพัฒนาชุมชนจังหวัดสุราษฎร์ธานี องค์การบริหารส่วนตำบลลิเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี กลุ่มธุรกิจนำเที่ยวต่าง ๆ ลักษณะการบริหารงานอาจมีความแตกต่างกัน ต่างมีอิสระในการบริหารงาน มีนโยบายแนวทางการปฏิบัติงานของตนเอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเองได้วางแนวทางการส่งเสริมการท่องเที่ยวในพื้นที่ของตนเอง ผู้รับผิดชอบหลัก องค์กรด้านการท่องเที่ยวพยายามส่งเสริมการท่องเที่ยวแหล่งท่องเที่ยวของตนเองตามช่องทางการตลาดที่เอื้ออำนวย ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นว่าต่างคนต่างทำการส่งเสริมการท่องเที่ยวพื้นที่ยังไม่มี ความต่อเนื่องในแต่ละหน่วยงาน การประสานความร่วมมือกับหน่วยงานองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม หากทรัพยากรธรรมชาติถูกทำลาย เช่น การทำลายป่าชายเลน การล่าสัตว์สงวนในพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว รวมทั้งการทำลายทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ ที่เป็นแหล่งโบราณสถาน สถานที่ท่องเที่ยว เป็นต้น

3. งบประมาณในการจัดการท่องเที่ยวที่ได้รับอาจไม่เพียงพอ แม้ว่าพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ได้กระจายอำนาจหน้าที่ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หมวด 2 มาตรา 16 ได้ระบุอำนาจหน้าที่ในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศสามารถทำแผนการขอใช้งบประมาณประจำปี เพื่อสนับสนุนแหล่งท่องเที่ยวนั้น แต่หากงบประมาณที่จำกัด การดำเนินงานโครงการด้านการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่อาจไม่ต่อเนื่อง

4. ปัญหาการแพร่ระบาดของโรคไวรัสโคโรนา (โควิด-19) ได้ทำให้มีผลกระทบต่อการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตำบลลิเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นอย่างมากอาจเกิดจากนักท่องเที่ยวขาดความรับผิดชอบต่อสังคมแล้วได้เข้ามาท่องเที่ยวตามสถานที่สำคัญต่าง ๆ จนเกิดโรคระบาด

ในกลุ่มชุมชนระแวกใกล้เคียงทำให้บางครั้งต้องปิดชุมชนเพื่อลดการเข้าท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว ทำให้รัฐขาดรายได้หลักจากการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ

บทส่งท้าย

แหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ตำบลลิเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ถือเป็นอีกหนึ่งพื้นที่ที่มีความเจริญมาก มีสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ หน่วยงานทั้งภาครัฐ ภาคเอกชนต่าง ๆ และชุมชนท้องถิ่นต่างร่วมกันรับผิดชอบในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศในการที่จะพัฒนาให้ชุมชนเป็นแหล่งท่องเที่ยวเกี่ยวกับการดูแลรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยการพัฒนาให้มีระบบการคมนาคมที่สะดวก อุบิโภคบริโภครวมให้บริการแก่นักท่องเที่ยวที่มาใช้บริการรวมถึงให้ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ควรจัดทำกฎหมายเฉพาะโดยการให้อำนาจหน้าที่แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรจัดทำความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องในการจัดการแหล่งท่องเที่ยวเชิงนิเวศเพื่อร่วมกันจัดการแหล่งท่องเที่ยวที่เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน

2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นควรเป็นหน่วยงานรับผิดชอบหลักในการจัดการท่องเที่ยวเชิงนิเวศและควรประสานความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศให้มีผลบังคับใช้กับผู้กระทำความผิด อันได้แก่ พระราชบัญญัติสงวนและคุ้มครองสัตว์ป่า พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535 และพระราชบัญญัติส่งเสริมการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง พ.ศ. 2558 เพื่อใช้อำนาจวินิจฉัยสั่งการทางปกครองขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเพื่อควบคุม และบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ตำบลลิเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานีให้เป็นไปตามกฎหมาย จะทำให้ทรัพยากรธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศคงอยู่ตลอดไป

3. ควรได้รับเงินสนับสนุนจากหน่วยงานหลาย ๆ ฝ่ายและอย่างต่อเนื่อง เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศในพื้นที่ตำบลลิเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ให้คงอยู่ต่อไป

4. เนื่องจากปัจจุบันอยู่ในช่วงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคไวรัสโคโรนา (โควิด-19) พื้นที่แหล่งท่องเที่ยวในตำบลลิเล็ด อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานีได้รับผลกระทบสำหรับการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ หน่วยงานทุกภาคส่วนในพื้นที่รับผิดชอบในการท่องเที่ยวจึงควรหามาตรการในการจัดการท่องเที่ยวรูปแบบใหม่จากสถานการณ์โควิด-19 ตลอดจนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น สื่อสารสร้างการรับรู้ของชุมชน เพื่อปรับตัวสอดคล้องกับการท่องเที่ยวแบบ New normal ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวชุมชนที่โดดเด่น มีเอกลักษณ์ และเข้าถึงได้อย่างง่าย

References

- Determining Plans and Process of Decentralization to Local Government Organization Act B.E. 2542 (1999)
- Sub-district Council and Sub-district Administrative Organization Act, B.E. 2537 (1994)
- Faphilai Thavisinsopha and Kittisak Thavisinsopha. *Guidelines for Restoration of Cultural Heritage, Old Town Legend to Develop Historical Tourism of Young Star Village, Trang Province*. Trang: The College of Tourism and Hotel Management, Rajamangala University of Technology Srivijaya Trang Campus, 2018.
- Constitution of the Kingdom of Thailand, B.E. 2560 (2017).
- Suthathip Phosri. "Legal Measures in Ecotourism Management." Master of Laws Thesis, Thammasat University, 2006.

Leeled Sub-District Administrative, Phunphin District, Surat Thani Province,
[https:// www.LEELED.go.th](https://www.LEELED.go.th) (Retrieved on 20 August 2021).

Uthit Sangkharat and Thanet Thaweeburut. *Ecotourism Management Based on Identity and Community Methods in the Southern Ecotourism Area*. Songkhla: Prince of Songkhla University, 2015.